

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Nattevandreren

Citation: Ingemann, B. S.: "Nattevandreren", i Ingemann, B. S.: *Procne*, Boas Brännich, 1813, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann05tom-shoot-workid54980/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Procne

Mattevandrerinden.

(Romance.)

Elna gaar i sin Faders Borg,
 I tørre, flagrende Klæder,
 Hun sønede at skjule dybt Hjertesorg;
 Men aldrig hun sukker og græder:
 Hver Dag hun vander som Dag for Sol,
 Hun seer det og smiler med stille Taal,
 Beskumret den Moder tit spørger:
 "Elsk Datter! hvorfor du sørger!

Hvi er dit Hæue saa søgt saa mad?
 Hvi er dine Kinder saa blege?
 Og hvor er din Gang hver Midnat?
 Naar Sovn dit Legem skal søge?"
 "Al! Moder, jeg elsker ei Dagens Lyd;
 Men Natten er mig saa vækkelig tryd,
 Og gaar jeg ved Midnatstide.
 Og seer paa de Stjerner blide."

"O! vogt dig, Stjernen er vist ei blid,
 Som Pigen's Hjerte besuender;
 Og Maanekinnets sjør Kinder hold,
 Og Midnatstaagen udtærer."

"Lad tages Legem, lad blegue Kind!
 Men fød er dog Stjerne og Maanekinn
 Da Månen haver jeg funden,
 Som du duffer i Midnatstunden.

Den Moder sukker, og tier quær;
 Men vil sit Fortæt fordølge:
 Ved Nat hun Pigen bortvandre seer,
 Saa faste hun efter mon følger.
 Bag Haugen ligger en Kirkegaard,
 Diden den sørgende Pige gaar,
 Bag Astenmuren fortsætter,
 Den Moder det snuer og bøyer.

I Natten løser en Maanesteen,
 Til Stenen den Pigokil venter:
 "Erst ov, min Elskede! kom, min Ven!"
 Paa Graven hun sagtelig banker.

Brat revner Stenen, og underfuld
 En Dødnings stier af jerten Mund;
 — "H! hellige Christ! dig forkarme! —
 Hun synker ubi hans Arme.

Hun læner sit Hoved op til hans Bryst,
 Lær Læber med Læber sig møde,
 Og Pigen beusmelter i radsomme Lyst,
 Og klonger sig fast til den Døde;
 Paa Graven de faldte som Brudgom og Brud,
 Og hvidte saa saare i Natten ud:
 "O! Quakung, naar vil du modtage
 For evig din elskende Mage?"

"I Morgen Pige! du vorder min Bro,
 Saa skal jeg dig evig emarme;
 Thi nu har jeg drukket dit sidste Sty,
 Udtaget din sidste Warme."

Med Kirkegaardsbæren den Moder staaer,
 Og arser og hører de Radselsord,
 Hun klegner og styrter til Jorden,
 Som kudd af Himmelsens Torden,

"H! heed for din syndige Sjæl en Søn!
 Beed Barn! og slyc med din Moder!
 O! see dig Dødnung! — du est min Søn,
 O! Dotter, det er din Broder."
 Den Døde hører det Angestkrig,
 Og bleg og langsom han hører sig:
 "Tie stille Moder! tie stille!
 Et Blod kan Sjæle abfille,

Paa Jorden gjeldet det store Gud;
 Men ikke i Landernes Nige,
 I Døden vorde vi Bekkjgum og Brud
 Saa Gud samles lige med lige.
 Gaf hjem, og tag din Dotter ved Haand!
 I Morgen samles vi Land med Land,
 Farvel — her Haverne gale,
 De Døde til Graven de falde."